

er opdelt i underafsnit, der sammen med stikordsregistret og litteraturlisten gør publikationen let tilgængelig som opslagsbog. Der er mange udmærkede illustrationer med dansk og engelsk tekst samt resumé på engelsk.

Bogen bør findes på samtlige museer – selv de mindste, men den skal bruges selv om fornuft. For selv om afsnittet om restaurering og konservering er det bedst udbyggede på grund af konservator Else Østergaards mangeårige undersøgelser og erfaringer, må det ikke friste mindre museer til eksperimenter med uoprettelige skader til følge. Som forfatteren skriver, »at gøre ingenting« kan til tider være den bedste behandling. Det er kloge ord.

Der er selvfølgelig gode råd at hente både på dette område som i afsnittene om magasinering og fremvisning af tekstiler. Men de tre P'er – penge, plads og personale – vil altid være bestemmende for museernes muligheder for at give tekstilerne rimelige vilkår. Måske burde publikationen blive en gavebog til museumsbestyrelser, kulturelle udvalg og bevilgende myndigheder, for den giver i bogstavelig forstand stof til eftertanke.

Erna Lorenzen

Erik Helmer Pedersen: *Landbohistorisk Selskab 1952–1977*. (Landbohistorisk Selskab, 1977).

Landbohistorisk Selskab fejrede i 1977 sit 25års jubilæum med udgivelsen af et lille jubilæumsskrift, forfattet af Selskabets nuværende formand Erik Helmer Pedersen og på omslaget prydet med pløjescenen fra Jacob Ulfeldts jordebog. Det

er en status over det, der er nået – og det er, set fra én side, imponerende meget, et helt landbohistorisk bibliotek er det blevet til, og jævnligt har også Selskabets publikationer figureret her i anmeldelsesspalterne – men der peges også på, hvor meget der endnu mangler, og hvor man særlig vil sætte ind i fremtiden, Helmer Pedersen anvender udtrykket »en langsigtet forskningsstrategi«. Det kan konstateres med tilfredshed, at Selskabet her især sigter imod en mere aktiv, udadvendt linje, for det må siges at være tiltrængt. I virkeligheden har man nok været så optaget på den indre, lærde historisk-filologiske front, at man i vid udstrækning har forsømt kontakten til omverdenen; man har ikke noget ansigt over for offentligheden. Det mest slående bevis er vel det, at Selskabets 25årige virke kun har sat sig meget sparsomme spor i den pædagogiske litteratur, men det kan såmænd aflæses direkte i det lille hæfte af medlemslisten, som er trykt bag i. De 46 medlemmer repræsenterer praktisk taget udelukkende »grundvidenskabelige« institutioner. Hvor er repræsentanterne for Landbohøjskole, landbrugsskoler, seminarier osv., for landbrugsorganisationer og andelsbevægelse, for fredningsmyndigheder, miljøstyrelse, politikere eller menige lokalhistorikere? Kan der løses op her, vil meget være vundet, og hæftet giver i hvert fald fagre løfter i den retning: en agrarhistorie for lærd og læg, en bevidnet pædagogisk indsats, et samvirke med lokalhistoriske foreninger og arkiver og en regulær redningsaktion over for det hendøende gamle agrarsamfund. Måtte heldet følge de gode hensigter!

Paul G. Ørberg